

Sygn. akt: I 1 C 2527/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: protokolant Aleksandra Miksza

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa Gminy M. G. - Zarządu (...) w G.

przeciwko J. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej J. K. na rzecz powoda Gminy M. G. - Zarządu (...) w G. kwotę 202, 60 zł (dwieście dwa 60/100 złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.6.2017r. do dnia zapłaty;

II zasądzoną w pk-cie I kwotę rozkłada na 9 rat po 20 złotych i ostatnią w wysokości 12,60 zł, płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca ,poczynając od uprawomocnienia się wyroku, z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności każdej z rat;

III zasądza od pozwanej J. K. na rzecz powoda Gminy M. G. - Zarządu (...) w G. kwotę 137,00 zł (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 90,00zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

UZASADNIENIE

Powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 202, 60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana dokonała przejazdu pojazdem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązana była zapłacić opłatę dodatkową w kwocie 190 zł. Powód nadto wskazał, że pozwany nie uiścił opłaty dobrowolnie, w związku z czym powstały koszty dodatkowe, związane z kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia, co razem stanowi kwotę 202, 60 zł.

(pozew – k. 2-4v.)

Nakazem zapłaty z dnia 23 czerwca 2003r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I1 Nc 3016/18, Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty – k. 10)

Wobec braku możliwości doręczenia go pozwanej na wskazany adres , bo okazał się nieaktualny, nakaz ten został postanowieniem z dnia 1.10.2018 r uchylony. Na rozprawie pozwany nie zaprzeczył, aby w dniu 31 marca 2017 r. dokonał przejazdu pojazdem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, ale wskazał, że, jest osobą niemającą, ma chorą siostrę i brak było im środków na bilety i nie jest w stanie ponieść kosztów w/w przejazdu,

kary za jazdę bez biletu i postępowania sądowego, jednocześnie nie zaprzeczając faktom wskazanym przez powoda w pozwie. Nadto wskazała, że obecnie pracuje, mieszka osobno, jest zdrowa, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie ma długów.

(postanowienie – k. 19, protokół rozprawy, k.32-33)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 marca 2017 r. J. K. jechała autobusem linii „181”, należącym do Gminy M. G. – Zarząd (...) w G.. W trakcie jazdy przeprowadzono kontrolę biletów, w wyniku której stwierdzono brak biletu na przejazd u podróżnego J. K..

dowód: raport opisowy kontrolera biletów – k. 7-7v, zarządzenie nr (...), k 5

W sporządzonym w dniu 31 marca 2017 r. raporcie opisowym kontrolera biletów nr (...), na jego odwrocie, wpisano dane osobowe J. K. na podstawie legitymacji szkolnej o numerze 136/16/17 (...).

okoliczność bezsporna, a nadto: raport opisowy kontrolera biletów – k. 7-7v.,

W raporcie opisowym nr (...) J. K. podpisała odbiór opłaty za przejazd bez biletu. Na druku opłaty dodatkowej w miejscu przeznaczonym na pokwitowanie odbioru widnieje zapis (...).

okoliczność bezsporna, a nadto: raport opisowy kontrolera biletów – k. 7-7v,

Pozwana nie posiada żadnego majątku, utrzymuje się z zarobków w wysokości 700-800 zł. Jest zdrowa, nie ma nikogo na utrzymaniu, jest młoda, nie ma innych długów, ma trwale chorą siostrę.

okoliczność bezsporna, a nadto: oświadczenie pozwanej, k. 32-33, ,

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dokumentu złożonego przez powoda w postaci raportu kontrolera biletów. Dokument ten Sąd uznał za wiarygodny w całości, albowiem nie budził on zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości zawartych tam informacji.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd wziął pod uwagę przyznanie faktów przytoczonych przez powoda- przez pozwanego.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że pozwana była pasażerem wskazanym w raporcie opisowym kontrolera biletów z dnia 31 marca 2017 r. i jechała bez biletu, a także że nie zapłaciła należności wynikających z raportu kontrolera.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy pozwana powinna zapłacić w/w opłatę wymierzoną w raporcie z dnia 31 marca 2017 r.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd zważył, iż do oceny stosunku prawnego łączącego strony postępowania zastosowanie znajdzie art. 16 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe, zgodnie z którym umowę przewozu zwiiera się przez nabycie biletu na przejazd lub dopełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku lokomocji.

Przechodząc do rozstrzygnięcia zasadniczej kwestii spornej, należy wskazać, że pozwana nie zaprzeczyła twierdzeniu powoda, że nie uregulowała opłaty dodatkowej i kosztów związanych z wysłaniem upomnienia co do przejazdu bez biletu w dniu 31 marca 2017.

W tej sytuacji Sąd uznał, że pozwana nie zaprzeczyła skutecznie żądaniu powoda .

Przechodząc do rozstrzygnięcia zasadniczej kwestii spornej, należy wskazać, że pozwana, nie przedstawiła żadnych dowodów, w wyniku których można by uznać, że nie podróżowała w dniu 31.3.2017r bez ważnego biletu, wręcz przyznała, że nie miała go w tym czasie i że jeździła bez/ art. 6 kc – „Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne., a , zgodnie z treścią art. 229 k.p.c nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.”

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał żądanie powoda za zasadne i na podstawie art. 16 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. orzekł jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądanego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione; jednakże przy równoczesnym wzięciu pod uwagę sytuacji finansowej i interesów wierzyciela. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądanego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratałnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 22 września 1970 roku, sygn. akt III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61). Przy czym jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce tylko wtedy, gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku.

Sąd uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają możliwość skorzystania przez Sąd w tej sprawie z rozłożenia zasądanego świadczenia na raty. Sąd uwzględnił też okoliczność, że poprzez rozłożenie na raty wierzyciel nie może być nadmiernie pokrzywdzony, a spłata nadmiernie rozciągnięta w czasie dlatego raty wyznaczył po 20 zł miesięcznie z zaznaczeniem, że są wymagalne od uprawomocnienia się wyroku, co umożliwia pozwanemu przygotowanie się do ich spłaty z pewnym wyprzedzeniem i jest realnie do uzwignięcia. Pozwana jest osobą młodą, wchodzącą w dorosłe życie, pracującą, należy wspomóc ją, jednocześnie ucząc, że za błędy w podejmowanych decyzjach należy zapłacić, a prawa przestrzegać.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c., § 6 pkt 1 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i adwokatów obciążając pozwanego, jako stronę przegrywającą proces, na rzecz powoda, kwotą w wysokości 137 zł. Na ustaloną kwotę składają się kwoty: 30,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i kwota 90,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.